



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

██████████
t. č. neznámého pobytu
státní příslušnice Gruzie

zastoupená opatrovnici advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
se sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-131424-6/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-131424-6/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-18621-107/TP-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 14. 8. 2017 (dále jen „ZPC“), opětovně zamítnuta její žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 ZPC, neboť žalobkyně k žádosti nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 ZPC.
2. V prvním žalobním bodě žalobkyně upozornila na vnitřní rozpor odůvodnění napadeného rozhodnutí, který spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný na jednu stranu neuznal příjmy žalobkyně, neboť neměla na území České republiky (dále jen „území“) povolený pobyt a tím nebyla oprávněna provozovat výdělečnou činnost, na druhou stranu však žalovaný bral žalobkyni jako osobu společně posuzovanou pro účely výpočtu minimální výše životního minima. Žalobkyně je toho názoru, že takový postup je nezákonný. Žalovaný měl buď brát žalobkyni jako osobu společně posuzovanou a uznat její příjmy, nebo neuznat její příjmy a zároveň jí vyloučit z okruhu osob společně posuzovaných.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nesplnění poučovací povinnosti žalovaným, neboť použitá formulářová výzva byla velmi obecná, zmatečná a nebylo z ní zjevné, jaké konkrétní doklady měla žalobkyně doložit. Žalobkyně odstranila správním orgánem vytýkané vady podání a současně žádala o vyzvání k doložení konkrétních dokladů pro případ, že by některá vada podání přetrvávala. Na tuto žádost správní orgán reagoval pouze prostřednictvím obecné opakované výzvy, která je používána v tomto typu řízení. Žalobkyně byla přesvědčena o tom, že vady podání odstranila. Až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zjistila, z jakého důvodu správní orgán neuznal její příjem. Tímto postupem měl správní orgán porušit povinnost zjistit stav věci bez důvodných pochybností podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Žalobkyně ve třetím žalobním bodě rozporuje způsob, kterým žalovaný posoudil doložené doklady prokazující zajištění prostředků k pobytu na území. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č.j. 57 A 94/2013 – 63, dle něhož je účelem a smyslem prokázání dostatečného příjmu cizince pobývajícího na území snaha zamezit zneužívání sociálních dávek. Žalobkyně podotýká, že ke zneužívání sociálních dávek nebyly žádné indicie. Nadto žalobkyně disponovala příjmem, při jehož uznání by byla splněna podmínka minimálního příjmu rodiny. Tvzení žalovaného, že žalobkyně nepředložila doklady prokazující dostatečnou výši příjmu, není pravdivé. Žalobkyně dodává, že přepjatý formalismus je judikaturou konstantně označován za nezákonný a protiústavní.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítá účelovost tvrzení žalovaného vztahujících se k jejímu výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti BINA-LIFE s.r.o. (dále jen „společnost“). Žalovaný tvrdil, že výkon činností, které žalobkyně vykonávala jakožto

jednatelka společnosti, byl vázán na území, a tedy nebylo možné, aby po ztrátě pobytového oprávnění mohla mít z výkonu této funkce příjem. Žalobkyně poukázala na to, že náplň činnosti jednatele není stálá a navíc se žalovaný odkázal na výslech žalobkyně, který byl téměř dva roky starý. K výkonu funkce jednatele není potřeba pobývat na území. Žalobkyně tvrdí, že na území může pobývat na základě bezvízového styku a také na základě pobytového oprávnění Španělského království. Příjmy žalobkyně tedy nejsou nezákonné a žalovaný je měl uznat, neboť byly řádným způsobem na výzvy doloženy. Žalovaný namísto toho řešil, zda žalobkyně naplňuje účel pobytu, což nebylo předmětem správního řízení.

6. Dle pátého žalobního bodu žalovaný pochybil tím, že paní [REDAKCE] určil jako osobu společně posuzovanou s žalobkyní. Žalobkyně namítá, že dotčená osoba sice bydlí ve stejném domě, avšak nehradí společně s žalobkyní náklady na bydlení, ani náklady na chod domácnosti. Žalobkyně ve svých podáních ani takové skutečnosti netvrdila, tudíž nespátřuje důvod, aby byla tato osoba posuzována společně s žalobkyní. Žalobkyně poukázala na § 7 odst. 2 a 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, na základě něhož neměla být paní [REDAKCE] brána jako společně posuzovaná osoba, neboť se na ní nevztahuje ani jedna z definic.
7. Žalobkyně v šestém žalobním bodě namítala nepřiměřenost obou rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 174a ZPC. Napadené rozhodnutí sice obsahuje část, ve které se žalovaný přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval, avšak dle názoru žalobkyně nebyl tento rozbor dostatečný a navíc měl být založen na nepodložených skutečnostech a domněnkách. Žalobkyně namítala zejména délku pobytu na území, která činila 12 let, že nikdy nebyla zátěží pro sociální systém, že má na území své ekonomické aktivity a plní své zákonné povinnosti. S těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, čímž měl zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností. V závěru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016 – 33, podle kterého má správní orgán povinnost posuzovat přiměřenost i vzhledem k rodinným příslušníkům, jejichž okruh musí nejprve jasně vymezit.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně v žalobě opakuje odvolací námitky, pročez plně odkázal na obě rozhodnutí správních orgánů a obsah správního spisu s tím, že v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány jeho důvody.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)].
10. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili, přičemž souhlas za žalobkyni vyjádřila ustanovená opatrovnice. Nadto zde byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 s.ř.s.
11. Žaloba je důvodná.

12. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, přičemž shledal nepřezkoumatelnou tu část napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný akceptuje závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že je v případě žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob za určující částku minima třeba považovat částku ve výši 18 290 Kč, když ani správní orgán prvního stupně neodůvodnil, jak k této částce dospěl.
13. Dikce § 3 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), stanoví, že *„Pokud je osoba pro účely tohoto zákona posuzována společně s jinými osobami (§ 4), jsou částky životního minima odstupňovány podle pořadí osob. Pořadí posuzovaných osob se stanoví tak, že se nejdříve posuzují osoby, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a poté osoby, které jsou nezaopatřenými dětmi. V rámci každé z těchto skupin posuzovaných osob se pořadí stanoví podle věku od nejstarší po nejmladší osobu. Věkem osoby rozhodným pro stanovení částek životního minima je věk, kterého osoba dosáhne v kalendářním měsíci, za který je životní minimum zjišťováno.“*
14. Z uvedeného vyplývá, že zákon stanovuje jednoznačné pravidlo pro výpočet částky životního minima společně posuzovaných osob s tím, že na tom, jak budou osoby podle tohoto pravidla posouzeny, závisí výše celkové částky životního minima těchto společně posuzovaných osob. Z napadeného rozhodnutí ale žádné konkrétní údaje či úvahy, ze kterých by bylo možné zjistit, jak správní orgány dospěly právě k částce 18 290 Kč životního minima všech se žalobkyní společně posuzovaných osob, uvedeny nejsou. Správní orgán prvního stupně se pořadím posuzovaných osob vůbec nezabýval, ani neuvedl, za který kalendářní měsíc zjišťovalo životní minimum, ani nezjišťovalo, zda jsou synové žalobkyně zaopatřenými dětmi, či nikoli. Soud považuje tento nedostatek za zcela zásadní, a to i s ohledem na další pravidla uvedená v dalších odstavcích tohoto ustanovení.
15. Podle odst. 2 *„Částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 3 550 Kč.“*
16. Podle odst. 3 *„Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně*
a) 3 200 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem,
b) 2 770 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku,
c) 2 420 Kč u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku,
d) 1 970 Kč u nezaopatřeného dítěte do 6 let věku.“
17. Podle odst. 4 *„Životní minimum osob, které se pro účely tohoto zákona posuzují společně, se stanoví jako úhrn částek životního minima všech těchto osob.“*
18. V dalších odstavcích tedy zákon stanovuje částky životního minima pro jednotlivé osoby podle pořadí a dále podle toho, zda se jedná o zaopatřené či nezaopatřené dítě s tím, že zákon rozlišuje výši životního minima i podle věku nezaopatřeného dítěte.
19. Ani z napadeného, ani z prvostupňového rozhodnutí však nelze zjistit, v jakém pořadí byly jednotlivé osoby posuzovány, ani zda mezi osobami společně posuzovanými byly osoby nezaopatřené, v jakém věku, ani to, jakou částkou se jejich částka životního minima na celkové částce podílí. Soud tedy v této části shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a to i bez námítky žalobkyně, neboť přezkoumatelností napadeného rozhodnutí je povinen se zabývat *ex officio*, brání-li mu tato skutečnost v přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí

chybí výše uvedené úvahy a konkrétní údaje k jednotlivým osobám, není možné přezkoumat, zda je částka životního minima společně posuzovaných osob ve výši 18 290 Kč vypočtena správně, neboť nelze zjistit, jak k této částce správní orgány dospěly. Vytčená nepřezkoumatelnost zejména brání posouzení námitky o zahrnutí paní [redacted] do okruhu společně posuzovaných osob a jejím podílu na celkové částce životního minima.

20. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo vyhověno právě z důvodu, že z žalobkyní předložených dokladů je patrný pouze příjem jejího manžela ve výši 17 564 Kč, který je ale nižší než požadovaná částka životního minima ve výši 18 290 Kč, a to o 726 Kč.
21. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že není najisto postaven důvod pro zamítnutí žádosti, neboť není patrné, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti uvedené v § 71 odst. 1 ZPC, podle kterého: *„Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.“*.
22. S tím pak souvisí i námitka žalobkyně, ve které namítá vnitřní rozpornost napadených rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní orgány na jedné straně neuznávají její příjmy, jelikož nemá na území povolen pobyt a nemůže tedy dle názoru správních orgánů mít příjmy ze své podnikatelské činnosti, ale na druhé straně žalobkyni berou jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima.
23. Ačkoli soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z výše uvedeného důvodu, považuje za nutné vypořádat i tuto námitku, neboť pro posouzení důvodnosti podané žádosti je velmi zásadní právě množství osob posuzovaných společně s žalobkyní, neboť od počtu těchto osob se pak odvíjí i výpočet částky životního minima těchto společně posuzovaných osob a také výše příjmů, kterou musí žadatel doložit, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno.
24. Soud tuto námitku ohledně vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí shledal důvodnou. Se žalovaným je nutné souhlasit v tom, že žalobkyně již nemá na území povolený pobyt, což žalovaný řádně odůvodnil, když odkázal na rozhodnutí vydané v řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“, přičemž žádost byla pravomocně zamítnuta dne 12. 1. 2017. Taktéž odkázal i na odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o vízum nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu na území s tím, že jí byl udělen výjezdní příkaz s platností od 23. 1. 2017 do 21. 2. 2017. Z uvedeného skutečně vyplývá, že žalobkyně pozbyla oprávnění na území legálně pobývat. V rozporu s těmito zjištěními ale žalovaný i správní orgán prvního stupně i nadále bez dalšího žalobkyni započítávají jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima.
25. Podle § 4 odst. 1 zákona o životním minimu *„se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují*

- a) *rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,*
- b) *manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu^{2a}; za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery,*
- c) *rodiče a*
 - 1. *nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené,*
 - 2. *zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d),*
- d) *jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.“.*

26. Z hlediska vznesené námitky je podstatné, že dvě z dětí žalobkyně byly v době vydání napadeného rozhodnutí zletilými osobami, přičemž z písm. c) bod 2 citovaného ustanovení vyplývá, že aby mohlo být zletilé dítě považováno za společně posuzovanou osobu se svými rodiči, je nutné, aby s rodiči společně užívalo byt či dům. Zákon tedy automaticky předpokládá, že se zletilým bydlí oba rodiče. Pokud tedy žalobkyně nemá na území povolený pobyt a nemůže se na něm legálně zdržovat, nemůže být zahrnuta mezi společně posuzované osoby se svými dvěma zletilými dětmi. Částka, kterou žalovaný určil jako existenční a životní minimum všech společně posuzovaných osob ve výši 18 290 Kč, je proto z hlediska započtení životního minima žalobkyně částkou, která byla určena v rozporu s § 4 zákona o životním a existenčním minimu, kde je výslovně uvedeno, které osoby je možné posuzovat společně. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je navíc patrné, že správní orgány zahrnuly žalobkyni mezi společně posuzované osoby bez jakéhokoli dalšího odůvodnění a vůbec se nezabývaly tím, že na jedné straně žalobkyni, která se nemůže zdržovat na území, započítaly mezi osoby společně posuzované, ale na druhé straně její příjem do společných příjmů nezapočetly.
27. Soud shledal výše uvedené vady a nedostatky za natolik zásadní, že byly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
28. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku žalobkyně, ve které vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že jeho výzva byla velmi obecná a zmatečná a není z ní patrné, jaké doklady má konkrétně žalobkyně doložit.
29. Ze žalobní námitky není zřetelné, které z výzev správního orgánu prvního stupně se týká (napadenému a prvostupňovému rozhodnutí předchází tři prvostupňová rozhodnutí, která byla žalovaným vždy zrušena), z logiky věci však soud považuje za rozhodnou poslední výzvu předcházející prvostupňovému rozhodnutí, neboť na tuto výzvu žalobkyně nereagovala doložením dokladů, nýbrž přípisem vyjadřujícím nesouhlas s názorem správního orgánu prvního stupně. Výzvou ze dne 22. 6. 2017, č.j. OAM-18621-100/TP-2012, požadoval správní orgán prvního stupně doložení dokladu prokazujícího zajištění prostředků k trvalému pobytu, jelikož neuznal příjmy žalobkyně z důvodu neexistence platného pobytového oprávnění a ostatní prokázané příjmy nedosahovaly minimální výše. Tvrzení žalobkyně, že až z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistila důvody, pro které nebyl její příjem uznán, tedy není opodstatněné. Ve výzvě je uvedeno, že spolu s žalobkyní jsou společně posuzovány i další osoby, které byly jmenovitě uvedeny. Zmíněny byly i

částky životního minima připadající na jednotlivé kategorie osob. Na straně 3 až 5 je demonstrativní výčet dokladů, které správní orgány uznávají pro účely prokázání zajištění prostředků k trvalému pobytu. Výzva je tak dostatečně konkrétní, když uvádí důvody, pro které byla žádost považována za vadnou, a nabízí žalobkyni dostatečné poučení o způsobu, jakým může vadu odstranit.

30. Soud pak přezkoumal i obsah dalších výzev zaslaných žalobkyni (ze dne 13. 8. 2015, 15. 3. 2016 a 26. 5. 2017) a dospěl ke shodnému závěru, neboť se vždy jednalo o výzvy související s předmětem řízení, bylo z nich patrné, jaké nedostatky mají být odstraněny a jaké konkrétní listiny má žalobkyně předložit. Ostatně žalobkyně na tyto výzvy reagovala. Nejednalo se tedy ani v jednom případě o tzv. formulářové výzvy, jak namítá žalobkyně, a proto soud tento žalobní bod neshledal důvodným.
31. Pokud jde o namítanou nepřiměřenost dopadu rozhodnutí žalovaného do osobního a rodinného života žalobkyně, soud uvádí, že ji lze hodnotit toliko ve vztahu k rozhodnutí přezkumu způsobitelnému. Jen tehdy, kdy jsou přezkoumatelně uvedeny důvody rozhodnutí, je možné hodnotit dopad takového rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. V tomto procesním stádiu se tudíž soud nemůže touto námitkou zabývat, neboť nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí mu v tom brání.

Závěr

32. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V něm se vyvaruje shora vytčených vad.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu